

Nebbane panni keik saki ühtekokko un-nikuse, jättis ennese jaoks agga nattokese järrele.

Löukoer küüsidi: „Kes sind on õppetanud nenda targaste jaggama?“

Nebbane vastas: „Karro luggu õppetas!“ —

Löukoer ja rebbane.

Wanna lemade wassitseja jäi ka sõutumaks, ei sanud enam möda metsi ennesele saki pütud. Arvas emma targa peaga kundti välja, heitis mäekopa sisje mahha, nago olleks ta haige olnud.

Metsalemad üks teise järrele tullid tedda watama, küüsidi, mis wiggā tal on?

Mi pea kui jäalle üks uus tulli ja ennast näitas temma maggamise kohhal, löukoer, lipst, maast ülles, — krapst, körri mahha, panni nahka. —

Üks pääarv tulli siis ka rebbane, jätkesse ma augo su ette seisma, ja küüsidi: „Aus lemade wassitseja, kuida täinna lääßi käib?“ —

Löukoer vastas: „Oh, waene aast